

Ökrös Cintia-A Könyv élt,

él és élni fog!

Ray Bradbury emlékére

Kedves Naplóm!

Tudom, hogy az elmúlt időben kicsit elhanyagoltalak, köszönhető ez annak, hogy a napjaim szinte percről percre ugyanúgy telnek, mintha egy napon megállt volna az idő.

Ma azonban, az Úr 2178. évének június 30. napján, egy igen csak meglepő dolog történt velem. A mai, újság- és levélmentes világban, ahol már könyvek sem jelennek meg - mint ahogy azt Ray Bradbury megjósolta kétszáz évvel ezelőtt -, és Veled is, kedves Naplóm, csak titokban tudathatom gondolataimat és érzéseimet, így a gardrób szekrény rejtekében, egy értesítést találtam a postaládámban! Már maga ez az esemény is ritkaság számba megy: LEVELET KAPNI! Szegény fecskepár, akik pár éve költöztek bele eddig zavartalanul nevelhették benne fiókáikat, most biztosan infarktust kaptak az ijedtségtől!

És itt még a meglepetéseknek nincs vége!

A levél egy közjegyzőtől érkezett, bizonyos Christopher Goldmann úrtól, aki egy végrendelet felolvasására invitált. Ez igencsak meglepett, mivel tudomásom szerint egyetlen rokonom sincs, azaz volt.

2178. július 13.

Ma végre eljött a nagy nap! Elindultam hát szülővárosomból egy tengerparti, álmos halászfaluból a nagy Fővárosba, Coretownba! Két és fél órás vonatutam során nem láttam mást, csak elhagyott, élettelen mezőket, kopár hegyoldalakat. Néhol magasodott csak egy-két elszáradt fenyő. Azt hittem, hogy csak az én városkám olyan álmatag, szürke, szinte élettelen - meglepetésemre a főváros is ugyanilyen jellegtelen, semmitmondó volt.

A megadott címen egy ősz, hatvanas évei közepén járó, kissé kopottas, szürke öltönyös úr várt rám. Ő volt Goldmann úr, a közjegyző. Az irodája ugyanolyan kopottas és régimódi volt, mint Ő maga. Megérkezésem után azonnal szabadkozni kezdett, hogy nagyon sajnálja, hogy nem tudta hamarabb eljuttatni nekem az értesítést, de elég sok időbe telt, mire kinyomozta hol lakom.

Ekkor a fiókja mélyéről előhúzott egy megsárgult borítékot, melyen kézírással, szép kalligrafikus betűkkel ez állt: „Végakaratom”. A boríték egy levelet és egy újabb megsárgult, pecséttel lezárt borítékot rejtett, melyen ez állt: „Lányomnak”.

Ez az egy szó úgy hatott rám, mint egy elektrosokk! De hisz, nekem vannak szüleim! Azaz, hogy voltak! Az anyám – vagy akit annak hittem - a falu kis vegyesboltját vezette haláláig, az apám pedig a hajógyár mérnöke volt. Egyikük sem hagyta el a falut soha, esetleg a tengerig ha lesétáltak!

A családjaikról soha semmit sem meséltek, csak mi voltunk egymásnak. Mi hárman! Fényképeket sem láttam soha senkiről, még az esküvői képüket sem! Most pedig felbukkan a semmiből egy vadidegen, akinek én a lánya vagyok!

Vadul cikáztak a gondolataim, a valóságba az öregúr motyogása rántott vissza: „Én, Holly Power, ... házamat és vele együtt minden ingó és ingatlan vagyonomat lányomra, Ava Powerre hagyom.”

Felocsúdva a megdöbbenésből átvettem a nekem címzett levelet, majd aláírtam az elfogadási nyilatkozatot.

A végrendeletből kiderült, hogy a főváros egyik ódon utcájában álló kétemeletes kis házikót örökölt meg. Nem sokat haboztam. Ha már itt vagyok – gondoltam – felkeresem a házat. Kb. tízpercnyi autózás után érkeztem meg egy vörös téglával kirakott, előtetős házhoz. Szinte beleolvadt a többi ház alkotta sorba, de bent egész más világ tárult elélem!

A főúri pompával berendezett szobák a viktoriánus kort idézték: ódon falikarok, süppedős szőnyegek, lepedővel takart karos fotelek, és padlótól plafonig érő könyvespolcok. És mind üresek! Minden egész más volt, mint amit eddig láttam. Mi ugyanis nagyon szerényen éltünk, csak a legszükségesebb használati tárgyakkal és eszközökkel vettük körbe magunkat - bár az egész falat borító televízió mindig is idegen volt számomra. Tényleg most jövök rá, itt nem is volt televízió! Egy darab sem!

Visszalépve a lépcsőházba képek villantak be: egy kislányról, aki a lépcső alatti tárolóban bujkál félelmében. Odaléptem a feljáróhoz és megnyomtam három deszkát. Ezek engedtek a nyomásnak és egy könyvekkel teli tárolóban találtam magam. Itt a könyvkupac tetején egy újabb kalligrafikus írású levél feküdt: „Avamnak”. Hirtelen eszembe jutott, hogy a közjegyző által adott levelet még fel sem bontottam, csak minden egyébbel együtt behajítottam a kézításkámba.

Gyorsan kiléptem rejtekemből, majd egy zsebkendővel lesepertem a lépcső egy fokát és előkaptam a levelet. Feltörtem a pecsétet, kihajtogattam a levelet. Ekkor az ölembe hullott egy ezüst, lúdtoll formájú kitűző. Gyorsan olvasni kezdtem:

„Drága Kislányom!

Hordd, hogy mindig én jussak eszedbe!

Mama”

Ennyi, semmi több.

Ekkor fogtam a másik levelet és azt is kinyitottam. Abból egy kép esett ki, melyen – meglepetésemre – egy pár mosolygott, közöttük egy kislány. Hisz az orrom olyan, mint a férfié, a mosolyom a fiatal nőé! Tehát ők a szüleim! A levélben pedig ez állt:

„Drága Avam!

Tudnod kell, hogy nem telt el nap, sem óra, hogy ne gondoltam volna Rád, mi van veled, hogyan élsz! Úgy gondoltam, biztonságosabb, ha a húgomék nevelnek fel, mint saját gyermeküket! Nem jószántamból mondtam le rólad, mindig is veled akartam lenni, de a sors másként rendelte! A sors azt rendelte nekem, hogy egész életemben KÖNYV legyek! Hidd el, néha azon gondolkodtam, hogy rossz döntést hoztam, de akkor ki mentette volna meg a többi Könyvet! Én ugyanis egy Könyv vagyok, azaz voltam.

Gondolom, megtaláltad a régi búvóhelyedet is! Ide rejtettem el a könyveket, amiket eddig a szüleim, valamint a nagy- és dédszüleim rejtegettek, és amiket el akartak égetni. A húgom nem merte felvállalni ezt a nagy feladatot, pedig mindig ő volt igazán a könyvek szerelmese! Mi vettük át a helyét és lettünk így Könyvek, Apáddal, vállalva ezzel minden veszélyt.

Remélem megkaptad a levelemet, benne az ezüst kitűzőt! Ez egy jel: aki ezt viseli, barát. Hordd, és rád találnak a Könyvek!

Ha többet akarsz tudni, menj el a Három Sárkány Hotelbe, de mindenképpen legyen rajtad a lúdtoll!

Mama”

Csak ültem és bámultam a kezemben lévő papírra. Furcsa volt belegondolnom, hogy az anyám - pontosabban a nagynéném - által mesélt történet, a Fahrenheit 451, tényleg valósággá vált a Könyvekről.

Vadul cikáztak a kérdések a fejemben: Nekem is az a sorsom, mint a szüleimnek?! Én is Könyv vagyok, illetve annak kell lennem? Összeszedtem magam, felvettem a kitűzőt, és elindultam.

Magam sem tudtam merre indulok. Valami megmagyarázhatatlan erő vitt egyre tovább, s tovább, mígnem kb. félórás séta után megálltam egy ötemeletes ház előtt, melyen ez állt: „Három Sárkány Hotel”. Nem sokat haboztam, nagy levegőt vettem és beléptem az ajtón. Amint beléptem, szembejött velem egy középkorú hölgy, neki is ugyanolyan kitűzője volt mint nekem. Régi barátként üdvözölt, majd beinvitált egy nagy terembe. Itt különböző korú és öltözetű hölgyek és urak ültek körül egy asztalt. A szoba végében pedig egy úr állt, kopottas, szürke öltönyben és csukott szemmel, mély átéléssel szavalt valamit. Ekkor ismertem csak meg: hiszen ez Christopher Goldmann úr, a közjegyző. S a zakója hajtókáján ott csillogott a lúdtoll! Csendben leültem egy székre és hallgattam az előadását. Utóbb kiderült, Ő volt Sir Arthur Conan Doyle A sátán kutya című műve. Előadása végén odalépett hozzám újra az idős hölgy, könyvként Miss Marple, és a többiekkel együtt régi ismerősként köszöntöttek és átadtak egy újabb borítékot. De ez már vastagabb és elnyűttebb volt.

A borítékban a levél mellé egy könyv volt csomagolva:

„Drága Kincsem!

Ez voltam én: Eduard Fiker - Éjszaka Arnwaysban. Ha komolyan gondolod, hogy Könyv leszel, ezt tanuld meg és én tovább élek!

Mama – Jenny kisasszony”

A levél végeztével sírva fakadtam. Vigasztalni kezdtek és elmesélték, hogy apám és anyám azért bukott le, mert feladták addigi életüket. Mindannyian fenntartják a látszatot: élnek mindennapi életüket, de havonta egyszer-kétszer összegyűlnek és felelevenítik Könyv énjüket. Itt senki sem tudja a másik valódi nevét, csak az általuk képviselt könyvből választott szereplő nevén hívják egymást.

Elkezdtem olvasni a könyvet és elhatároztam, hogy tovább folytatom Anyám életét, s én leszek Jenny kisasszony.

Beteljesítem hát én is a sorsomat: a Könyv anyám által élt, általam pedig él és élni fog!